

Daniel Svarre

SK: Vi har snakket lidt om værkkurateringen og har også set nogle af dine ting. Hvor er du nu – og hvad arbejder du på?

DS: Lige nu arbejder jeg ikke så meget med kunsten. Jeg er på barsel til starten af december (red. 2012). Men overordnet er mit projekt en kontinuerlig størrelse og har været det siden jeg blev færdig for 5-6 år siden. Det er de samme tematikker, som jeg arbejder med. Mit projekt tager udgangspunkt i forholdet mellem subjektet, som er mig selv, kunstneren, og begrebet fællesskabsfølelse. Hvad vil det sige at tilhøre noget, og hvad vil det sige at være udenfor? Jeg ønsker at skabe nye rum for betragtningen af dette forhold, hvor jeg undersøger og belyser sammenhænge mellem normen og det fanatiske i ideen om fællesskabet. Jeg opfatter det egentlig ikke som to polære, men i den fanatisme, der ligger i det normative. Det er måske mere korrekt formuleret. Det, som mange af mine projekter afspejler, er betragtninger af inklusion og eksklusion. Hvad vil det sige på et mentalt og visuelt plan at være med i noget, og hvad vil det sige at være udenfor?

SK: Hvor kommer den tanke fra – er der en bestemt grund til, at du har lagt fokus der?

DS: Helt sikkert. Først og fremmest; det er jo en meget eksistentiel følelse. Derudover lå det i tiden, da jeg startede på Kunstakademiet i Malmö, og hvor mit projekt tog form til det, det er i dag. Der skete nogle ting efter 2001 i den politiske debat og i forhold til de folk og symboler, som jeg valgte at tage fat i efterfølgende. Rent politisk blev der præsenteret en anden retorik, hvor begreber som normalisering fik en ny betydning. Der opstod en anden debat hvor bl.a. folk med anden etnisk baggrund stod for skud. Det skete på baggrund af en politisk jargon, der var centreret omkring en større fokusering på lighed og ensartethed. Tanken omkring det anderledes, det diverse samfund, blev negligeret. Lige pludselig kunne man gøre brug af tanker og retorik omkring sådan helt abstrakte udtryk som *den anden* og *de andre* om folk, der ikke kunne være med *inde*. Det var her mit projekt fandt sit udgangspunkt. Jeg startede med at arbejde med nogle unge drenge fra en forstad til København, som jeg tidligere havde arbejdet med i en ungdomsklub. De havde et lokalt sammenhold, som var forankret i en hiphop kultur, og igennem bla. deres påklædning og jargon signalerede de et meget stærkt ståsted – de var ligesom samlet som en gruppe. Umiddelbart virkede de som meget aggressive i deres stil og fremføring, hvilket sikkert også var hensigten. Jeg var dog mere interesseret i den beskyttelse og det forsvar, som deres ståsted repræsenterede. Gruppen, i øvrigt både danskere og nydanskere, var selvfølgelig mentalt og følelsesmæssigt bevidst omkring det omkringliggende samfunds blik på dem, og tog dermed meget af den politiske retorik på sig. Både i forhold til hinanden i grupperingen, men også i forhold til det omkringliggende.

SK: Det paradoksale ved fællesskabsfølelsen er også, at ligeså inkluderende fællesskabet kan være for en gruppe, ligeså ekskluderende er det for andre, der står udenfor. Begrebet favner begge poler – det går begge veje.

DS: Ja, det går begge veje. Men selve snakken omkring fællesskabet som sådan – bliver en abstrakt størrelse for mig. Fællesskabet som sådan eksisterer ikke. Det er et politisk og socialt begreb, som er sat på jorden for netop at skabe problemer. Så kan man snakke om en følelse omkring fællesskabet. Og så er man netop inde i en eller form for mentalt rum. Fællesskabets betydning og dets værdi tror jeg er dybt relativt alt efter hvor man befinder sig, hvilken tid man befinder sig i osv. Overordnet mener jeg, at det er vigtigt at insistere på, at begrebet fællesskab kun kan forstås og give mening ud fra en personlig vinkel, hvor bl.a. normer og etik er relative størrelser. Det er jo også her, at begrebet rummer sin potentielle aggression og destruktion.

SA: Lidt interessant, betragtningen over tilhørsforhold eller mangel på samme i forhold til dig og den aktuelle udstilling. Der, hvor jeg personligt synes, der er en kobling, uden at du har noget med vedkommende at gøre, det er til Johannes Hofmeisters malerier. Og selvom du formentlig aldrig rigtig har set dem eller stiftet bekendtskab med dem, så er der nogle ting omkring det eksistentielle; omkring selvet og ikke selvet. Omkring et mentalt rum, som bare er en krop,

nærmest. Og det er sjovt, for der er for mig at se et slægtskab, men uden at I ligesom kender hinanden. Præcist i forhold til skulpturgrupperne. Men også i forbindelse med mange af de andre ting, han (red. Hofmeister) har lavet. Man er i den her tomhed. Og det er klart, at der på malerierne er en mere visuel tomhed, i og med det er gjort mere præcist og uden detaljer. Landskabet er også tomt – tømt for alt, hvad der kan give mening. Det er der, hvor skulpturerne har deres værdi, og som netop i den tomhed giver mulighed for publikum til at gå ind og prøve deres egne forestillinger og fordomme af omkring, hvad der sker, og derved blive konfronteret med en masse forestillinger og fordomme omkring stereotyper, tilhørssteder osv.

SK: Ja, for skulpturerne er meget åbne for beskuerens blik.

DS: Ja.

SA: Hvorfor er de hovedløse – eller nogle af dem er?

DS: Hvis jeg begynder at give dem hoveder, så kommer jeg til at pådutte dem en eller anden form for subjektivitet.

SA: De bliver kønnede måske?

DS: Jo, men det er de i forvejen. Langt de fleste vil sige, at det vi har med at gøre er en maskulin gruppering, og det er jo så også gennemgående. Ligesom de øvrige projekter, de tager udgangspunkt i maskuline grupperinger eller sammenhold. Men det er simpelthen fordi, at ligeså snart du går ind og giver dem en hårfarve, sort eller blond, så begynder du at lægge værdi i det. Det er ren skal – det er det, jeg er interesseret i – det er selve æstetikken. Det er påklædningen. Det vi påfører os for at interagere i det samfund, vi er en del af.

SA: Men de er også meget præcise for alt det der postmoderne 2001 – det er også en meget maskulin ting.

DS: Ja. Det generelle trusselsbillede i dag er langt mere maskulint end feminint.

SK: En stor del af vores samling er geografisk relateret. Mange af malerne eksempelvis har fundet inspiration i Vendsyssel og har ladet de store vidder, det åbne rum, havet og vinden give inspiration til værkerne. Men ofte er den geografiske forankring nedtonet, og værkerne peger mere mod et alment landskab, som hos Hofmeister, hvor det i langt højere grad handler om mennesket overfor naturen, i naturen eller i forhold til sine omgivelser. Og det synes jeg også er interessant i forhold til dine værker – forholdet mellem menneske og rum. Hvordan tænker du rummet ind - byen som rum og det mentale rum?

DS: Jeg ser mit projekt som urbant. Dvs. jeg er inspireret af de forståelsesrammer, der findes i min hverdag, og det materiale, som omgiver og påvirker mig i privaten og i det offentlige rum. I forhold til det mentale... Jeg er jo interesseret i materialer som er med til at definere identitet og tilhørsforhold, et "jeg" eller et "vi". Jeg er optaget af dette "vi", og hvad det mentalt eller psykologisk betyder i forhold til mig selv dvs. mit eget blik, baggrund og køn.

Med hensyn til udstillingsrummet er der mange projekter at tage udgangspunkt i. Men specielt tøjskulpturerne har en eller anden form for performitet i rummet. De har en grad af interaktion med beskueren, som betragter dem. De er meget åbne for fortolkning, hvilket gør – det er min erfaring – at alle folk har en historie, der knytter sig til dem. Derved opnår og opbygger skulpturerne en form for spil mellem skulptur og beskuer, der er performativt.

SA: Det sker altid noget med ens egen krop i forhold til en skulptur. Man kan gå rundt. Det kan man 'sgu' ikke med malerier.

DS: Men nogle skulpturer er mere stationære end andre. De ligesom insisterer på den plads, de har fået.

SA: Nu har du været oppe og se samlingen og hørt lidt. Hvordan kan du se dig selv i forhold til den?

DS: Nu er det jo uddrag af samlingen jeg så. Det er mit indtryk, at museet repræsenterer den kultur og det miljø, som er omkring det. Det er der, hvor I står for jeres samling og indkøb, og det er på den måde forankret i lokalmiljøet. Hvordan jeg ser mig selv i forhold til – det ved jeg ikke.

Men det er spændende med den her bog og hans malerier (Hofmeister).

SA: Vi tænker ikke én til én på den måde. Det vil være at overpædagogisere tingene. Der kan være en 'connection' også uden, at værkerne hænger side om side.

SK: Ligeså åbne som malerierne er for beskueren; man kan træde ind og stille sig i stedet for den rygvendte figur, og der er en form for åbenhed omkring dét, beskueren kommer med, ligeså åbne er dine værker. Det er langt mere interessant end, hvad der kunne være af motiviske relationer eller kontraster. Der er noget overordnet omkring identitet, beskuerens rolle og hvordan man situationerer sig i verden, hvad enten det er i landskabet eller i byen, på museet eller i samlingen. De rum, der skabes og relationerne imellem dem er interessante.

Kan du fortælle lidt om fotoserien SONS, og de rum som billederne skaber?

DS: Det er det mest bogstavelige forsøg jeg har gjort på at visualisere de greb jeg bruger. (red. Daniel Svarre har igennem flere år fulgt en gruppe hip-hop drenge. Flere af hans værker tager udgangspunkt i dem og deres gruppering). Hvis du går på gaden og ser den her gruppe af folk, som benytter sig af andre symboler i f.eks. deres påklædning, end du gør. Hvad sker der, når man kigger på den her gruppering? Jeg ønskede at visualisere denne konfrontation mellem en gruppering og den udenfor stående, på en objektiv og teknisk måde, sådan lidt gammeldags. Eller rettere. Min ide var at indfange og visualisere det mentale rum, der finder sted ved sådan en konfrontation. Så jeg besluttede mig for at tage billederne med lang lukketid, og derved indfange de sekunder, som det tager dem at flytte øjnene fra hinanden hen mod kameraets øje. Jeg er interesseret i den sløring, der finder sted. Det er uniformiteten, man kommer til at kigge på. Man kigger på det overordnede, hvorimod selve subjektiviteten eller det individuelle ved personen forsvinder. Det bliver lidt spøgelsesagtigt. Det er ikke personen, man går ind og analyserer. Det er det, der er uden omkring. Så i projektet arbejdede jeg altså med mit blik. Samtidig ser jeg billederne som et portræt af de drenge som jeg efterhånden har kendt i mange år. I visualiseringen af deres ansigters bevægelse fra hinanden mod kameraet, ønskede jeg også at vise de koder og den tryghed, som findes mellem gruppens medlemmer, og den konfrontationen med det omkringliggende samfund, som de er i gang med at definere sig i forhold til.

SK: Vi talte om dit projekt som et urbant projekt, men dine værker er ikke bundet til storbyen.

DS: Nej, de vil generere en forskelligartet fortolkning uanset stedet.

SA: Ja, og det er også der, hvor jeg synes, du rammer en tangent som Hofmeister. I går ind fuldstændig på kryds af geografi og tid og rammer den der eksistens – nærmest noget almenmenneskeligt.